

Έκτορας Ταρτανής
Διεύθυνση Ορχήστρας

Ensemble, παρουσιάζοντας μαζί του έκτοτε καινοτόμες μορφές συναυλιών. Ο Έκτορας συνεργάζεται σταθερά, επίσης, με ορχήστρες όπως η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, η Φιλαρμονική Ορχήστρα του θεάτρου Altenburg-Gera, η SWR Συμφωνική Ορχήστρα της Στουτγάρδης, η Ραδιοφωνική Ορχήστρα του Μπάντεν-Μπάντεν, η Badische Staatskapelle της Καρλσρούης, η Συμφωνική Ορχήστρα του Βούρτζμποργκ, η Φιλαρμονική Νότιας Τσεχίας και το Festival Strings της Λουκέρνης.

Ελένη Βουδουράκη
Μεσόφωνος

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Έλαβε Δίπλωμα Μονωδίας από τον Γιώργο Ζερβάνο, σπούδασε πιάνο και ανώτερα θεωρητικά. Από το 2004 είναι μέλος του National Opera Studio (Λονδίνο) με υποτροφία από Friends of Covent Garden. Επίσης, είναι μέλος της Accademia di Bel Canto Georg Solti (Τοσκάνη) με υποτροφία από το Nando Peretti Foundation. Παρακολούθησε σεμινάρια τελειοποίησης των Gh.Dimitrova, R.Lloyd, D. O'Neil, K.T.Kanawa, H.Rilling. Έχει συνεργασθεί επανειλημμένα με όλες τις ελληνικές ορχήστρες, σε παραγωγές Όπερας, Ορατόρια και Συμφωνικά Έργα. Εμφανίστηκε σε περιοδεία της Όπερας Glyndebourne, στην Wien KammerOper και συνεργάστηκε με το Teatro alla Scala σε συμπαραγωγή M.M.A.. Έχει παρουσιάσει πολλές φορές έργα μουσικής δωματίου και ρεσιτάλ όπερας στο φουαγιέ της Ε.Λ.Σ., όπως επίσης έχει συμμετάσχει σε τηλεοπτικές εκπομπές και αναμεταδόσεις αφιερωματικών συναυλιών με θεματολογία τη λόγια Μουσική των Επτανήσων, την Αθηναϊκή Καντάδα και την Ελληνική Τζαζ. Τον Νοέμβριο του 2019 τραγούδησε με τον Αργεντινό τενόρο Jose Cura με την Tchaikovsky Symphony Orchestra και τον Αύγουστο 2020 τραγούδησε στο Ηρώδειο με την Καμεράτα τον ρόλο Τύχη/Μελανθώ στην Όπερα «Επιστροφή του Οδυσσέα στην Πατρίδα» του Cl. Monteverdi. Διατηρεί μόνιμη συνεργασία με την Ε.Λ.Σ.

Ο Γερμανός μαέστρος με ελληνική καταγωγή Έκτορας Ταρτανής ανέλαβε τη θέση του πρώτου Kapellmeister στην Όπερα του Φράιμπουργκ στην αρχή της σεζόν 2019/20, μετά τη θητεία του στην αντίστοιχη θέση στο Μπρεμερχάφεν και τη θητεία του ως βοηθού στη Συμφωνική Ορχήστρα και την Opera House του Βούπερταλ.

Ο Έκτορας Ταρτανής έχει στενή συνεργασία με το Θεόδωρο Κουρεντζή και συνεχίζει ως βοηθός του σε παραγωγές της MusicAeterna Choir and Orchestra, ενώ παράλληλα συμπράττει με ορχήστρες σε όλη την Ευρώπη. Τον Σεπτέμβριο του 2016 ίδρυσε στη Στουτγάρδη το Argo

Εμφανίστηκε σε περιοδεία της Όπερας Glyndebourne, στην Wien KammerOper και συνεργάστηκε με το Teatro alla Scala σε συμπαραγωγή M.M.A.. Έχει παρουσιάσει πολλές φορές έργα μουσικής δωματίου και ρεσιτάλ όπερας στο φουαγιέ της Ε.Λ.Σ., όπως επίσης έχει συμμετάσχει σε τηλεοπτικές εκπομπές και αναμεταδόσεις αφιερωματικών συναυλιών με θεματολογία τη λόγια Μουσική των Επτανήσων, την Αθηναϊκή Καντάδα και την Ελληνική Τζαζ. Τον Νοέμβριο του 2019 τραγούδησε με τον Αργεντινό τενόρο Jose Cura με την Tchaikovsky Symphony Orchestra και τον Αύγουστο 2020 τραγούδησε στο Ηρώδειο με την Καμεράτα τον ρόλο Τύχη/Μελανθώ στην Όπερα «Επιστροφή του Οδυσσέα στην Πατρίδα» του Cl. Monteverdi. Διατηρεί μόνιμη συνεργασία με την Ε.Λ.Σ.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΗ ΚΑΙ Η ΒΙΝΤΕΟΣΚΟΠΗΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΑΥΛΙΑΣ

Επιμέλεια Εντύπου - Κείμενα: Νίκος Κυριακού
Σχεδιασμός: Γιώργος Χρυσοχοϊδης
Vector Copyright: varijanta/123RF

ΟΛΗ Η
ΕΛΛΑΔΑ
ΕΝΑΣ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Όλη η Ελλάδα ένας Πολιτισμός

Η Κ.Ο.Θ. ΣΤΟ
**ΜΟΥΣΕΙΟ
ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ**

Διεύθυνση Ορχήστρας:
Έκτορας Ταρτανής

Μέτζο σοπράνο:
Ελένη Βουδουράκη

Έργα Ντβόρζακ, Μπαχ, Σοστακόβιτς κ.α.

Παρασκευή
18/9/2020
20:00

Οι εκδηλώσεις προσφέρονται δωρεάν από το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού.

Το μόνο αντίτιμο είναι το εισιτήριο για την είσοδο σε κάθε χώρο, όπου υπάρχει

Είναι υποχρεωτική η προκράτηση θέσης. Προκρατήσεις εδώ <https://digitalculture.gov.gr/>

www.tssο.gr f YouTube t i

Χορηγοί επικοινωνίας

Όλη η Ελλάδα ένας Πολιτισμός

Η Κ.Ο.Θ. ΣΤΟ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Διεύθυνση Ορχήστρας: Έκτορας Ταρτανής Μέτζο σοπράνο: Ελένη Βουδουράκη

Παρασκευή

18/9/2020

20:00

Arnold Schönberg (1874-1951): Νυχτερινό, για έγχορδα και άρπα

4'

Ο Άρνολντ Σαίνμπεργκ έγραψε το ατμοσφαιρικό 'Νυχτερινό, για έγχορδα και άρπα' το 1895, λίγο καιρό μετά τη γνωριμία του με τον Αλεξάντερ φον Τσεμλίνσκι, με τον οποίο συνδέθηκαν άμεσα φιλικά, ενώ αργότερα συγγένεψαν, αφού ο Σαίνμπεργκ παντρεύτηκε την αδερφή του. Ο Τσεμλίνσκι προσκάλεσε τον Σαίνμπεργκ να συμμετάσχει ως τσελίστας στην ορχήστρα εγχόρδων Πολύμνια που μόλις είχε δημιουργήσει και παράλληλα παρέδωσε έναν κύκλο μαθημάτων αντίστιξης στο νέο του φίλο, αποτελώντας έτσι το μοναδικό δάσκαλο μουσικής που είχε ποτέ ο Σαίνμπεργκ. Είναι σίγουρα αξιοσημείωτο, σε ό,τι αφορά τον Σαίνμπεργκ, το ότι κατάφερε ένας αυτοδίδακτος ουσιαστικά δημιουργός να φτάσει τόσο σύντομα στην κορυφή της πρωτοπορίας της εποχής του, ανοίγοντας νέους δρόμους στη σύνθεση και απελευθερώνοντας όλο και περισσότερο τη μουσική από την τονική εξάρτηση και τους νόμους της θεματικής αντίστιξης, μέχρι τη δημιουργία, τελικά, του δωδεκαφθογγισμού, με τον οποίο κατήργησε ουσιαστικά την ιεραρχία του τονικού συστήματος.

Το *Νοτούρνο* του είναι ένα ατμοσφαιρικό αντάτζι σε λα ύφεση μείζονα, που πρωτοπαρουσιάστηκε, μαζί με ένα έργο του Τσεμλίνσκι, στην επίσημη πρώτη εμφάνιση της Πολύμνιας, τον Μάρτιο του 1896. Κυριαρχεί μία αίσθηση γαλήνης και μία μελωδική ζεστασιά σε όλη τη διάρκεια. Βρισκόμαστε ακόμη μακριά από την εποχή που ο Σαίνμπεργκ ξεκινά την εξερεύνηση των επαναστατικών ατραπών του ατονικού συστήματος, που τον οδηγούν στο πρώτο του ατονικό έργο το 1908 ('Κομμάτια για πιάνο, έργο 11'). Αντίθετα εδώ υπάρχουν σαφείς αναφορές στη μουσική δωματίου του Μπραμς, τον οποίο θαύμαζε και μελετούσε συχνά. Ο Τσεμλίνσκι έκανε διάφορες παρεμβάσεις στην ενορχήστρωση, ενώ ο Σαίνμπεργκ άλλαξε αργότερα το τέμπο από αντάντε σε αντάτζι.

Η πρώτη έκδοση του έργου στην τελική του μορφή έγινε μόλις το 2001 από την Universal Edition, όταν ανακαλύφθηκε το χειρόγραφο του στα αρχεία Μολντενάουερ της Βιβλιοθήκης του Κογκρέσου στην Ουάσινγκτον.

Μίκης Θεοδωράκης (1925): Έρωσ & Θάνατος, για μέτζο σοπράνο & ορχήστρα εγχόρδων, σε ποίηση Λορέντζου Μαβίλη & Μίκη Θεοδωράκη

15'

Το έργο του Μίκη Θεοδωράκη "Έρωσ & Θάνατος - τέσσερα τραγούδια για τη Μυρτώ" είναι γραμμένο για την αγαπημένη του σύζυγο, σε ποίηση Λορέντζου Μαβίλη και του ίδιου του συνθέτη.

Τα δύο πρώτα γράφτηκαν το 1945 και 1946 αντίστοιχα στην Αθήνα, ενώ τα δύο τελευταία τραγούδια το 1948 στην Ικαρία.

Το έργο πρωτοδημοσιεύθηκε το 1952.

Τα τραγούδια αυτά είναι:

Απρίλης,

σε λα μείζονα και σε στίχους Μίκη Θεοδωράκη

Της αγάπης λόγια σαν της Άνοιξης τα φύλλα
ένας ήλιος ήρθε και μας φίλησε στα χερίλα.

Πέντε παλικάρια και μια νια χορεύουν
κι η καρδιά στο στόμα.

Όμοιες σαν κλωνάρια ανθισμένα με μια χάρη
πέντε αγάπες σμίγουν και φιλούνε το χορτάρι.

Ερωτικό (Αν γυρεύεις απ' τον ήλιο τη χαρά),
σε μι ύφεση μείζονα και σε στίχους Μίκη Θεοδωράκη

Αν γυρεύεις απ' τον Ήλιο τη χαρά
κι απ' των άστρων το δειλό το φως τη γαλήνη
μη μακραίνεις την καρδιά σου απ' τη δική μου
που διψά για φως.

Σαν τον ήλιο π' όλο σβήνει κι όλο ζει
θ' αρμενίζουν οι καρδιές μας μέσα στη γαλήνη.

Αν γυρεύεις απ' τον Ήλιο τη χαρά
κι απ' των άστρων το δειλό το φως τη γαλήνη
μη ζητήσεις να βρεις φως μακριά από μένα
θα 'μαι σαν νεκρός.

Ας γυρέψουμε αντάμα τη χαρά
πιο πολύ κι από τ' αστέρια μες στον έρωτά μας.

Έρωσ και Θάνατος,
σε σι ελάσσονα και στίχους Λορέντζου Μαβίλη

Με εκοίταξε ένα σούρουπο το Μάη,
το μοσκοβολισμένο Μάη το μήνα,
και η ματιά της για πάντα μου επρομήνη
ευτυχία, που το ουδέν δεν πεθυμάει.

Μα ο πόθος δε χορταίνει όσο κι α φάει,
μες την καρδιά μου μπήγεται σα σφήνα·
σα διψασμένη λυώνεται αλαφίνα
η ψυχή όση γλύκα κι α ρουφάει.

Μάγο, ανέσπερο φέγγος του θανάτου,
εσύ, ναι, με γλυκιά παρηγορία
πραΰνεις καθενός τα βάσανά του.

Μες απ' την αλαβάστρινην υδρία
ό,τι κι αν τάξεις δίνεις κίολα, αφανίζεις
την πεθυμιά, τους ύπνους αιωνίζεις.

Λήθη,
σε σολ ύφεση μείζονα και στίχους Λορέντζου Μαβίλη

Καλότυχιοι οι νεκροί που λησμονάνε
την πίκρια της ζωής. Όντας βυθίσει
ο ήλιος και το σούρουπο ακλουθήσει,
μην τους κλαις, ο καημός σου όσος και να 'ναι.

Τέτοιαν ώρα οι ψυχές διψούν και πάνε
στης λησμονιάς την κρουσταλλένια βρύση·
μα βούρκος το νεράκι θα μαυρίσει,
α στάξει γι' αυτές δάκρυ όθε αγαπάνε.

Κι αν πιουν θολό νερό ξαναθυμούνται,
διαβαίνοντας λιβάδια από ασφοδίλι,
πόνους παλιούς, που μέσα τους κοιμούνται.

Α δε μπορείς παρά να κλαις το δειλί,
τους ζωντανούς τα μάτια σου α θρηνηθούν.
θέλουν - μα δε βολεύει να λησμονήσουν.

Franz Joseph Haydn (1732-1809):

Συμφωνία αρ. 92 σε σολ μείζονα, Hob I.92 ('της Οξφόρδης')

27'

I. Adagio - Allegro spiritoso II. Adagio cantabile III. Menuetto: Allegretto IV. Presto

Η 'Συμφωνία αρ.92' του Χάυντν γράφτηκε το 1789 μετά από σχετική ανάθεση της French Count d' Oigny. Έμεινε γνωστή ως 'της Οξφόρδης' λόγω της εκτέλεσής της με τον ίδιο το συνθέτη στο πόντιουμ, την ημέρα που έλαβε Επίτιμο Διδακτορικό Δίπλωμα από το Πανεπιστήμιο της πόλης, το 1791. Η διάκριση αυτή ήταν το αποτέλεσμα της τεράστιας φήμης που τύγχανε ο Χάυντν στην Αγγλία, πριν ακόμη φτάσει εκεί. Ο σπουδαίος Άγγλος ιστορικός και συνθέτης Charles Burney, είχε ξεκινήσει άμεσα τις διαδικασίες για να απονεμηθεί αυτός ο τιμητικός τίτλος στον 'πιο διάσημο συνθέτη του κόσμου', ως ένα ζεστό καλωσόρισμα στη Γηραιά Αλβιόνα. Σε κανονικές συνθήκες θα έπρεπε να παρουσιαστεί από το τιμώμενο πρόσωπο μία νέα του σύνθεση, όμως η καθυστερημένη άφιξη του Χάυντν στη χώρα ήταν η αιτία που δεν πρόλαβε να γράψει κάτι νέο για την τελετή. Ο φιλεργος Χάυντν, βέβαια, είχε ξεκινήσει άμα τη αφίξει του να συνθέτει τις τέσσερις πρώτες από τις δώδεκα συνολικά συμφωνίες 'του Λονδίνου', τις οποίες θα ολοκλήρωνε μέσα στην επόμενη τετραετία, όμως δεν είχε προλάβει μέχρι την τελετή να ολοκληρώσει κάποια, έστω και αν έγραφε πάντα με αστραπιαίους ρυθμούς. Άλλωστε, οι μουσικοί της ορχήστρας δεν θα είχαν χρόνο να μάθουν ένα νέο έργο του σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα και για όλους αυτούς τους λόγους προτιμήθηκε η εκτέλεση της τελευταίας του ολοκληρωμένης συμφωνίας, έστω και αν επρόκειτο για ένα έργο που είχε παρουσιαστεί προ διετίας στη Γαλλία. Ο Χάυντν, προσπαθώντας ακόμη να κατανοήσει το περιβάλλον της χώρας που θα τον φιλοξενούσε τα επόμενα χρόνια, αντέδρασε σε αυτή την τιμή με το χαρακτηριστικό του χιούμορ: 'ένιωθα περιέργα με αυτή τη στολή με την οποία τριγυρούσα τρεις μέρες στο πανεπιστήμιο' έγραψε σε ένα φίλο του 'αλλά είμαι ευγνώμων για την τιμή αυτή, αφού μου εξασφάλισε την άμεση γνωριμία σπουδαιών ανδρών και την είσοδο στα καλύτερα σπίτια'. Πολύ σύντομα όλοι ονόμαζαν την 92η συμφωνία 'της Οξφόρδης' και έτσι έμεινε στην ιστορία με το όνομα της φημισμένης αγγλικής πανεπιστημιούπολης.

Το έργο ξεκινά με μία ήρεμη μελωδία των εγχόρδων οδηγώντας σε ένα δυνατό Allegro spiritoso, που στην ανάπτυξη διανθίζεται με τα ντελικάτα χρώματα των ξύλινων πνευστών. Στο αντάτζι κυριαρχεί μία ήρεμη μελωδία, που εξελίσσεται αρχοντικά οδηγώντας στην επανεμφάνιση της αρχικής μελωδίας του έργου. Η συνέχεια φέρνει μία διστακτικότητα στην εξέλιξη και συχνές διακοπές, ενώ πριν σβήσει οριστικά η μελωδία, τα ξύλινα επεμβαίνουν με μία σύντομη κατέντσα. Το τρίτο μέρος είναι ένα μάλλον ιδιότροπο μινουέτο, ενώ στο φινάλε τα δύο κύρια μελωδικά θέματα εξελίσσονται πολυφωνικά ύστερα από μία σειρά χαρακτηριστικών παύσεων και το έργο κλείνει εντυπωσιακά με πληθωρικότητα και εξωστρέφεια.